

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. V.**,
bytem .....
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**,
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. JMK 2101/2016, sp. zn. S-JMK 149815/2015/ODOS/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Židlochovice, odbor dopravy, ze dne 15. 10. 2015, č. j. OD/11462/2015-11 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 29. 5. 2015 v 16:15 hod. řídil vozidlo tov. zn. S. I., RZ: ....., na silnici ..... v obci V., kde byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, přičemž bylo zjištěno, že na vozidle byly z nedbalosti provedeny neoprávněné technické úpravy, čímž se stalo vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Na vozidle byl proveden neschválený zásah do osvětlení vozidla, kdy svítilny svítící vpředu nepřerušovaným světlem byly zatmaveny a upraveny na svícení jiné než bílé originální barvy, v zadní části byly svítilny taktéž zatmaveny a upraveny na svícení jiné než červené barvy. Na výfukovém potrubí vozidla byla zjištěna jeho neúplnost, kdy zásahem do tohoto potrubí byl odstraněn tlumič hluku vozidla. Uvedeným jednáním žalobce porušil § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, ve spojení s § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 a § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 361/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 341/2014 Sb.“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 vyhlášky č. 341/2014 Sb., má na mysli závadu na osvětlení jen v situaci, že bude dodatečně namontována svítilna svítící dopředu nebo dozadu, která bude nadále svítit jinou barvou než barvou bílou, resp. dozadu barvou červenou. Proto žalobce nemůže souhlasit s názorem správního orgánu v tom, že závadou podle citovaného ustanovení je i situace, kdy svítilny (u žalobce přední světlomety a zadní skupina světel) budou zatmaveny. V takovém případě totiž dochází ke snížení svítivosti, ale nedochází ke změně barvy světla, což má vyplývat z definice posledně citovaného ustanovení vyhlášky. Žalobci přitom bylo kladeno za vinu, že měl užít vozidlo se zatmavenými světly. Podle posledně citovaného ustanovení vyhlášky může být závadou pouze změna barvy světla a nikoliv zatmavení světel. Správní orgán sice dále ve shodě s právním předpisem uvedl, že přední světlomety byly „upraveny na svícení jiné než bílé originální barvy“ a dále, že u zadních světel bylo provedeno „zatmavení do černé barvy, což mělo vliv na intenzitu svícení a taktéž barvu“, k tomu však žalobce dále uvedl několik námitek. Předně, že zatmavení zadních světel do černé barvy nemohlo mít vliv na barvu vyzařovaného světla, resp. účastníky silničního provozu toto nemohlo být zaznamenáno, neboť lidské oko není schopné vnímat černé světlo. Zatmavení zadních světel tedy nemohlo mít vliv na barvu vyzařovaného světla, nýbrž pouze na jeho intenzitu. Přitom snížená intenzita svítivosti není závadou ve smyslu § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 cit. vyhlášky.

5. K úpravě předních světlometů žalobce namítal, že na nich měl nalepenou transparentní fólii na světla typu „chameleon“, která chrání světla před vnějšími vlivy a kamínky. Je pravdou, že fólie má vliv na zabarvení světlometů, nemění však barvu světla, neboť je plně propustná. Proto žalobce navrhl provést důkaz znaleckým posudkem, zda daná fólie mění barvu vyzařovaného světla světlometry.
6. Z fotografií nemůže být dovozováno, zda fólie nalepená na světlometech má za následek měnit barvu vyzařovaného světla. Z fotografií lze pouze seznat, že na světlometech byla nalepena zatmavovací fólie.
7. V tomto směru by bylo na místě např. vyslechnout zasahující policisty, aby uvedli, zda došlo ke změně barvy vyzařovaného světla. Zjištění z fotografií je neprůkazné. Jde o fyzikální veličinu (světlo o různých vlnových délkách), kterou je nutné exaktně zjišťovat. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 As 64/20136-20, který se týkal měření propustnosti světla autoskel speciálním přístrojem.
8. Barvu světla lze zjistit pomocí speciálního přístroje – měřiče barvy světla, tzv. kolorimetru. Použitím tohoto zařízení by bylo postaveno najisto, jaká je barva světla vyzařovaná světlometry, na kterých měl žalobce nalepenou fólii. Z fotografií nelze zjistit, zda fólie měla vliv na barvu světla. Proto nebylo bez důvodných pochybností zjištěno, zda žalobce užil vozidlo, na kterém byly závady ve smyslu § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 cit. vyhlášky. Subjektivní názor policistů, který následně vtělili do úředního záznamu a dalších dokumentů, nic neprokazuje.
9. Žalobce dále namítal, že úvahy správního orgánu, co do naplnění závad na vozidle ve smyslu § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb. se míjí se skutečným obsahem tohoto ustanovení. Správní orgán totiž vzal za zjištěné, že „na výfuku chybí jeho rozšířená část – tlumič, tedy byl proveden zásah do výfukového systému, což může ovlivnit jeho funkci a bezpečnost.“ Přitom závadou ohrožující bezpečnost ve smyslu citovaného ustanovení vyhlášky je netěsnost nebo neúplnost výfukového potrubí nebo zjevný zásah do něj mající vliv na vnější hluk vozidla. Správní orgán tedy zjevně vyhodnotil chybějící tlumič jako zásah do výfukového systému, když uvedl, že tam chybí tlumič. Následně však uvedl, pouze to, že takový zásah může ovlivnit funkci výfukového potrubí a bezpečnost. Nijak ale nehodnotil, zda zásah do výfukového potrubí měl vliv na vnější hluk vozidla, ač zjevně posoudil absenci tlumiče jako zásah do tohoto potrubí. Jeho úvahy tak nejsou úplné. Měl se totiž zabývat právě tím, zda zásah do výfukového potrubí spočívající v odstranění tlumiče, má vliv na vnější hluk vozidla, jakož i tím, zda jde o zásah zjevný. V této části je tak prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1277/2013.
10. Z výroku pak není patrné, zda žalobce byl uznán vinným z užití vozidla, které mělo neúplné výfukové potrubí, nebo z užití vozidla, do jehož potrubí bylo zasazeno (prvostupňový správní orgán uvedl „Na výfukovém potrubí vozidla byla zjištěna jeho neúplnost, kdy zásahem do tohoto potrubí byl odstraněn tlumič hluku vozidla“). Pokud by soud uvážil, že tento výrok je dostatečně jasný a vyplývá z něj, že správní orgán měl za to, že žalobce užil vozidlo s neúplným výfukovým potrubím, žalobce k tomu namítl, že

takový výrok o vině nemá podklad v odůvodnění, neboť úvahy správního orgánu se týkaly zásahu do potrubí a nikoliv jeho neúplnosti.

11. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo uvedeno, že „na vozidle byly z nedbalosti provedeny neoprávněné technické úpravy, čímž se stalo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích“. Je tedy zjevné, že správní orgán vzal za zjištěné, že vozidlo užívané žalobcem bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Přitom vozidlo je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích v případech uvedených v § 37 zákona č. 56/2001 Sb. Podle § 37 písm. a) cit. zák. je jediným myslitelným důvodem technické nezpůsobilosti situace, kdy by silniční vozidlo pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Je tedy zjevné, že správní orgán ve výroku konstatoval, že vozidlo užívané žalobcem bezprostředně ohrožovalo bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, avšak neodůvodněně stíhal žalobce pouze za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona a nikoliv pro přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona, ač to bylo nasnadě.
12. Žalobce tedy namítal, že ačkoliv správní orgán zjištěné technické závady na vozidle kvalifikoval jako závady ve smyslu § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 a písm. c) vyhlášky č. 341/2014, tedy jako závady ohrožující bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (ve smyslu § 40 odst. 1 cit. vyhlášky), posoudil jednání žalobce pouze jako porušení § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, ač takové jednání měl posoudit jako přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona.
13. Z citované vyhlášky podle žalobce totiž vyplývá, že předmětné závady jsou závadami, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, pročez takové vozidlo nesmí být užito v provozu na pozemních komunikacích. Vedle toho existují i jiné technické podmínky, které bezpečnost provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 40 odst. 1 cit. vyhlášky neohrožují. Proto podle žalobce mají být podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona řešeny pouze případy, kdy je užito motorové vozidlo nesplňující technické podmínky, avšak nemající závady ve smyslu § 40 odst. 1 cit. vyhlášky. Naopak případy vozidel se závadami podle § 40 odst. 1 cit. vyhlášky mají být řešeny jako přestupky podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona. Názor žalobce vychází z vůle zákonodárce, který v § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona uvedl, že přestupku se dopustí ten, kdo řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.
14. Je-li tedy zjištěno, že bylo užito vozidlo, na kterém jsou závady ve smyslu § 40 odst. 1 cit. vyhlášky, pročez vozidlo bez dalšího ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, je na místě zabývat se tím, zda vozidlo kvůli těmto závadám ohrožuje bezpečnost provozu bezprostředně, tedy jak předpokládá § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona. Správní orgán se však touto problematikou nezabýval, pročez rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Přitom z právních závěrů vyplývaly indicie pro jinou právní kvalifikaci jednání žalobce. Pokud se správní orgán rozhodne pro jednu z možných právních kvalifikací, aniž zdůvodní, proč tak učinil, jde o projev libovůle. Není

přitom rozhodné, že zvolenou právní kvalifikací podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona byla snížena hrozící sankce.

15. Správní orgán zřejmě považoval závady v osvětlení za závady bezprostředně ohrožující provoz na pozemních komunikacích, když současně poukázal na to, že osvětlení je jednou z hlavních technických zabezpečení pro zajištění maximální vzájemné viditelnosti, a tedy i k zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu. Lze předpokládat, že správní orgán tedy údajnou závadu v osvětlení považoval za natolik závažnou, že bezprostředně ohrožovala provoz na pozemních komunikacích.
16. Ačkoliv zákon o přestupcích rozlišuje nedbalost vědomou a nevědomou, správní orgán toto rozlišování nereflektoval, protože nedostál požadavkům uvedeným v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), neboť nezjistil stav věci v potřebném rozsahu. Z tohoto důvodu je prvostupňové rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné.
17. Žalobce následně připustil, že prvostupňový správní orgán v odůvodnění uvedl v podstatě opis dikce § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), jenž normuje nedbalost nevědomou. K tomu žalobce podotýká, že odůvodnění rozhodnutí musí být srozumitelné pro adresáta povinností, přičemž žalobce není osobou s právním vzděláním. Není mu proto zřejmé, že pokud vzal správní orgán za zjištěné, že „nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl“, že jej uznal vinným z přestupků ve formě nevědomé nedbalosti. Proto je odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, když by mělo být odůvodnění rozhodnutí psáno jazykem, kterému rozumí osoba bez právního vzdělání, popř. by měly být užívány zákonné pojmy, jejichž význam je v obecném povědomí.
18. Žalobce dále označil za nedostatečné úvahy správního orgánu o zavinění žalobce v souvislosti se závadou na výfukovém potrubí. K tomu správní orgán konstatoval opět dikci zákonného ustanovení pro nevědomou nedbalost a dále doplnil, že „Stačilo se pouze řádně seznámit s podmínkami a možnostmi technických úprav vozidla tak, aby byly splněny jeho technické podmínky provozování na pozemních komunikacích“. Podle žalobce tedy správní orgán vycházel z toho, že žalobce věděl, že na výfukovém potrubí chybí tlumič, resp. že ho právě žalobce odstranil, avšak v řízení nic takového nebylo prokázáno, když to současně nebylo ani zjišťováno. Tímto prvostupňový správní orgán způsobil nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí. K tomu žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, v němž se soudy zabýval nepřezkoumatelností z toho důvodu, že správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem.
19. Žalobce má za to, že zavinění žalobce co do užití vozidla, na jehož výfukovém potrubí byla závada ve smyslu § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb., nebylo v řízení prokázáno, neboť proto absentují přezkoumatelné úvahy.

20. Žalobce závěrem namítal nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, který nedostatek technického stavu vozidla porušuje které právní ustanovení. Správní orgán učinil nejprve výčet technických závad (zatmavení předních světil, zatmavení zadních světil, neúplnost výfukového potrubí, kdy zásahem do něj byl odstraněn tlumič hluku vozidla) a následně výčet právních ustanovení, které měl žalobce užitím vozidla v takovém technickém stavu porušit [§ 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, § 40 odst. 2 písm. a) bod 4, § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb.]. Z výroku tak podle žalobce není zřejmé, jaká je právní kvalifikace užití vozidla u závady v osvětlení a u neúplnosti výfukového potrubí bez tlumiče hluku. Podle žalobce nelze takový výrok považovat za zákonný, neboť není dostatečně jasný a určitý.
21. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, z něhož vyplývá, že vzhledem ke sběrné skutkové podstatě uvedené v § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona a dále k jen obecně formulované povinnosti řidiče uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, musí být součástí právní kvalifikace skutku také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které stanoví technické podmínky pro užití motorového vozidla, jež nebyly v daném případě naplněny.
22. Vzhledem k výše uvedenému žalobce soudu navrhl, aby zrušil obě správní rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

23. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, žaloba je v celém rozsahu nedůvodná a nároky v ní uplatněné žalovaný neuznává. Napadené rozhodnutí považuje za správné a řádně odůvodněné. Oba správní orgány postupovaly při svém rozhodování zcela v souladu s platnou právní úpravou.
24. Žalobce ani jeho zmocněnec se k věci nevyjádřili v průběhu celého správního řízení, jak před prvostupňovým správním orgánem, tak i v odvolacím řízení, nevznikli žádné konkrétní výhrady ohledně přestupků, o kterých bylo vedeno správní řízení.
25. Řízení bylo zahájeno vydáním příkazu, kterým byl žalobce uznán vinným shora popsanými přestupky. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor (v něm se k věci nevyjádřil). K nařízenému ústnímu jednání dne 5. 10. 2015 se žalobce ani jeho zmocněnec přes řádné předvolání nedostavili a neomluvili se. Ústní jednání tedy proběhlo v jejich nepřítomnosti. K podkladům pro rozhodnutí se žalobce ani jeho zmocněnec před vydáním rozhodnutí nevyjádřili. Proti posléze vydanému prvoinstančnímu rozhodnutí podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, avšak ani na výzvu správního orgánu k doplnění tohoto odvolání nebylo ve stanovené lhůtě reagováno. Jelikož k doplnění odvolání nedošlo, bylo povinností odvolacího orgánu přezkoumat v zásadě jen soulad napadeného rozhodnutí a správního řízení s právními předpisy. Žalobci nic nebránilo v tom, aby provedená skutková zjištění rozporoval nejpozději v odvolacím řízení. Právě z důvodu účelového uplatnění námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav až v řízení před soudem byly zamítnuty žaloby vedené Krajským soudem v Brně v obdobných řízeních pod sp. zn. 32 A 42/2014 a 22 A 49/2014. Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, uvedl, že jakkoliv je správní

soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení správním orgánem, neboť soudní přezkum nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním.

26. V nyní posuzované věci byl prvostupňovým správním orgánem opatřen dostatek důkazů o tom, že se žalobce dopustil shora citovaných přestupků. Bylo vycházeno především z fotodokumentace vozidla pořízené Policií ČR, na níž jsou detailně zachyceny veškeré závady na vozidle (výfukové potrubí, přední i zadní světlíky), pro které vozidlo nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Provedené závěry jsou správné, byly učiněny na základě správného zhodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení. Ze shromážděných podkladů byl bezpečně zjištěn stav věci (tj. kdo byl řidičem vozidla, a že vozidlo nesplňovalo pro závady na výfukovém potrubí a v osvětlení technické podmínky dle zvláštního právního předpisu). Žalobce byl náležitě poučen o svých procesních právech, která mu byla umožněna realizovat. Rozhodnutí byla náležitě odůvodněna.
27. Žalovaný současně zopakoval závěry vyplývající z napadených správních rozhodnutí a v podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

28. Jelikož žalobce podal svoji žalobu v poslední den dvouměsíční lhůty k podání správní žaloby (dne 15. 3. 2016 ve 21:21:46), nebylo již možné, aby v replice podané až dne 3. 10. 2016 rozšiřoval žalobu o další dosud nenapadené žalobní body. Bylo pouze možné, aby včas podané žalobní body případně upřesnil.
29. V reakci na písemné vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že ve správním řízení nebyl povinen se nijak hájit, pokud zůstal pasivní, nelze mu to klást k tíži v tom smyslu, že by ztratil právo na přezkum správního rozhodnutí správním soudem. Jde o jeho ústavní právo vyplývající z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle rozsudku NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, postupuje správní orgán v řízení o přestupku tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přitom obviněný z přestupku není povinen se hájit, není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení nebo o nich nabízet důkazy.
30. K pasivitě obviněného z přestupku ve správním řízení žalobce rozsáhle citoval z rozhodnutí NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47. Z uvedeného rozhodnutí mj. vyplývá, že správní soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v přestupkové věci povinen vždy zkoumat uplatněnou obranu obviněného z přestupku, přestože byl žalobce v předchozím řízení pasivní. Je pak na správním soudu, aby zhodnotil, jak dostatečně a jednoznačně byl určen skutkový stav ze strany správních orgánů, a na základě tohoto zhodnocení zvolil kritérium pro posouzení opodstatněnosti námitek žalobce.
31. Jelikož správní orgány neprovedly dostatečné dokazování, zůstala zde důvodná pochybnost např. o tom, zda fólie skutečně měnily barvu světla, nebo zda chybějící tlumič

způsoboval hluk. Ke své pasivitě žalobce doplnil, že byl přesvědčen o své nevině, protože např. nevěděl, že mu upadl výfuk, když výfuk nedělal nepřiměřený hluk (poznámka soudu: jedná se o novou, již nepřipustnou argumentaci). Žalobce má též nově za to, že zatmavovací fólie nemění barvu světla, a pokud ano, tak to žalobce nemohl rozpoznat. Jelikož měl za to, že přestupek nespáchal, nepovažoval za nutné se ve správním řízení hájit. Považoval za dostačující podat jen blanketní odvolání, neboť prvostupňové rozhodnutí bylo nezákonné a nepřezkoumatelné, pročez jej měl žalovaný v souladu s právními předpisy zrušit.

32. Žalobce dále uvedl, že doplňuje žalobní body tak, že k písemné replice přikládá ještě screenshot fólie – produktu na e-shopu, kde žalobce fólie na světla zakoupil. Tuto listinu žalobce navrhl k důkazu o tom, že fólie, které měl nalepené na předních světlech, nemění vyzařované světlo, ale pouze jejich vzhled. Z vytištěné stránky se dle něj podává, že předmětný produkt byl označen jako „transparentní chameleon folie na světla“. V popisu produktu je podle žalobce uvedeno, že jde o holografickou transparentní folii na světla – chameleon; samolepicí 3D folii na ochranu světel; folii, jenž je navíc opatřena krycí folií proti poškrábání při instalaci.
33. Dle webových stránek dodavatele je tedy zřejmé, že jde o transparentní fólie, které nijak neovlivňují vyzařované světlo. Nelze tedy předpokládat, že by někdo nabízel produkty, které fakticky nelze využít, neboť by jejich využití v provozu na pozemních komunikacích bylo nezákonné.
34. Z presumce poctivosti vyplývá, že žalobce mohl důvěřovat v popis tohoto produktu, tedy že jde o folii transparentní, a že její užití je dovolené.
35. K již dříve uplatněnému žalobnímu bodu žalobce doplnil, že subjektivní názor policistů, zachycený v jejich úředním záznamu, není způsobilý prokázat změnu barvy světla, neboť dokumenty, z nichž tento názor vyplývá, nejsou způsobilé prokázat tuto rozhodnou skutečnost. K jednostranným právním úkonům se vyjadřoval již NSS v rozsudku ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39. K použití úředního záznamu i oznámení o přestupku se dále vyjadřoval NSS v rozhodnutí ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36.
36. Žalobce dále doplnil, že úvahy žalobce o nevědomé nedbalosti v bodech č. 44 až 47 žaloby (k neúplnosti výfukového potrubí) by bylo možno též vztáhnout na přestupek spočívající v nedovolené úpravě osvětlení. Správní orgán se nezabýval tím, zda žalobce alespoň mohl vědět, že předmětná folie mění barvu světla, resp. zda zabarvení je natolik výrazné, že si ho mohl žalobce povšimnout. Podle žalobce fólie barvu světel neměnily, a pokud ji mění, tak změna barvy byla natolik nepatrná, že si ji žalobce nemohl povšimnout. V takovém případě je zcela vyloučeno zavinění dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích [poznámka soudu: žalobce chybně uvedl ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích]. Jelikož nebyly zjištěny všechny znaky daného zavinění (nebylo zjištěno, že žalobce mohl zjistit, že folie mění barvu světel), je třeba uzavřít, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a současně ani nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

37. Zcela nově žalobce v replice namítal (dosud toto nezmiňoval), že se správní orgán nezabýval každým přestupkem zvlášť (zvlášť „výfukem“ a zvlášť „světly“), nýbrž posoudil věc jako jeden přestupek. Dle žalobce jde o souběh jednočinný nestejnorodý, nikoliv o jeden přestupek. Na základě toho se správní orgán vyslovoval při svých úvahách paušálně, což např. v otázce zavinění není přípustné. V tomto žalobce odkázal např. na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010, podle něhož musí být forma zavinění určena jednoznačně.
38. Žalobce dále poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, podle něhož byl žalobce uznán vinným ze spáchání více přestupků, přičemž každý z nich byl zjevně naplněn jiným skutkem (tj. nejednalo se o jednočinný souběh), pročez bylo na místě, aby byl výrok rozhodnutí z důvodu zřejmosti a přehlednosti systematicky rozčleněn podle jednotlivých přestupků. Ze závěru uvedeného rozhodnutí pak vyplývá, že ve věci, kterou posuzoval, nekorespondoval popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a výčtem přestupků.

V. Jednání před soudem dne 6. 12. 2018

39. V rámci řádné přípravy jednání soud vyzval žalobce prostřednictvím jeho zástupce k upřesnění navrhovaných důkazů tak, aby mohl zajistit jejich provedení při nařízeném jednání. Žalobce ani jeho právní zástupce však na tuto výzvu nereagovali.
40. Přestože pouze žalobce požadoval projednání věci při nařízeném jednání (žalovaný souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), k soudnímu jednání se bez omluvy nedostavil. Jeho právní zástupce se rovněž bez omluvy nedostavil k soudnímu jednání. K jednání se dostavil pouze zástupce žalovaného (zaměstnanec). Vzhledem k tomu, že bylo žalobci a jeho právnímu zástupci doručeno předvolání k jednání řádně a včas, rozhodl soud o tom, že bude jednat v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce.
41. Žalobcem blíže neupřesněný návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem (zda fólie mění barvu světla) a výsledkem zasahujících policistů (zda došlo ke změně barvy vyzařovaného světla; žalobce však blíže neupřesnil osoby svědků) byl soudem při jednání zamítnut pro nadbytečnost (a rovněž pro částečnou nekonkrétnost). Podle názoru soudu by nyní zasahující policisté, coby svědci, těžko mohli upřesňovat okolnosti svého zásahu a provedených zjištění vzhledem k velkému časovému odstupu od jimi provedené kontroly vozidla. S lepším výsledkem to mohlo být provedeno v době vedení správního řízení, kde měl žalobce tyto výsledky případně navrhopvat. Ve správním řízení však nebyl aktivní a v tomto ohledu byl nečinný. Neoprávněné technické úpravy vozidla byly důvodem, proč hlídka Policie ČR žalobce zastavila a kontrolovala, tzn. z důvodu zrakem snadno rozpoznatelného nesprávného osvětlení vozidla. Toto zjištění také policisté uvedli do oznámení přestupku. V případě výsledku by tito policisté zjevně neuvedli nic nového. Znalecký posudek by bylo v současné době rovněž obtížné provést pro delší časový odstup od události, kdy folie ze světel vozidla mohla být již odstraněna. V této souvislosti soud upozorňuje na to, že barva vyzařovaného světla u předmětného vozidla byla snadno pozorovatelná zrakem zasahujících policistů. Uvedené zjištění rovněž zachytili ve fotodokumentaci a videozáznamu. Z logiky věci lze dovodit, že „zatmavovací fólie“ bude

umístována na světla právě pro tlumení vyzařovaného světla, pročež původní jas světla a jeho bělost budou potlačeny. Zabarvení fólie způsobí i barvu vyzařovaného světla. Dojde tedy ke změně i utlumení barvy.

42. Zástupce žalovaného v reakci na přílohu žalobce k podané replice předložil u soudního jednání dva výtisky nabídky fólií z e-shopu na webových stránkách, které nabízely ke koupi transparentní fólie na světla. Jednalo se o www.autodoplnky.cz, kde byla nabízena transparentní fólie na světla – chameleon modrá za 250 Kč, a dále www.escape6.cz, kde byla nabízena transparentní fólie na světla chameleon čirá v ceně za 250 Kč. V obou případech šlo o výtisk z těchto konkrétních webových stránek ze dne 5. 12. 2018, přičemž v obou případech zástupce žalovaného důrazně poukázal na doprovodný text k uvedenému zboží, v němž je uvedeno, že fólie není schválena pro provoz na pozemních komunikacích. Z textu nabízeného zboží je v obou případech zřejmé, že fóliemi lze „snadno měnit zabarvení světlometů a dalších dílů třeba každý den“. Z výše uvedených listinných podkladů je tedy zřejmé, že těmito fóliemi lze měnit zabarvení světlometů, avšak fólie není schválena pro provoz na pozemních komunikacích. Naproti tomu screenshot pořízený žalobcem dne 3. 10. 2016 z webových stránek www.carbon3d.cz, jenž byl přílohou repliky žalobce, nabízí transparentní chameleon folii na světla – 30 cm x 1 metr za cenu 250 Kč, avšak z další textace u tohoto výtisku nabízeného produktu lze vyčíst pouze to, že jde o fólii na ochranu světel. Bližší text k tomuto zboží buď nebyl na e-shopu připojen, nebo při vytištění tohoto listu nebyl příslušný text otevřen tak, aby byl rovněž vytištěn. Bližší popis výrobku by však měl být dostupný. Soud při posuzování věci vycházel z podkladů založených ve správním spise, především z podkladů zachycených na CD nosiči (fotodokumentace a videozáznam celé spodní části vozidla žalobce). Zástupce žalovaného při jednání setrval na své dosavadní argumentaci.

VI. Posouzení věci krajským soudem

43. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
44. Ze správního spisu soud ověřil průběh správního řízení a jednání žalobce. Zjistil, že žalobce byl dne 29. 5. 2015 zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR v obci V. Na vozidle byly zjištěny neoprávněné technické úpravy předních a zadních světel a výfukového potrubí, přičemž z nedbalosti se tak stalo vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Tím měl žalobce porušit § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona ve spojení s § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 a § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb., čímž se měl dopustit přestupků dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a rovněž povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
45. K průběhu správního řízení krajský soud ze správního spisu zjistil, že ve věci byl nejprve vydán dne 29. 6. 2015 příkaz (Městský úřad Židlochovice), proti němu podal žalobce prostřednictvím zmocněnce včas odpor. Následně bylo nařízeno ústní jednání na den 24. 8. 2015, z něhož se zmocněnec omluvil z důvodu dovolené. Proto bylo nařízeno jednání v novém termínu na den 5. 10. 2018, k němuž se však žalobce i jeho zmocněnec, ač byli

řádně předvolání, bez omluvy nedostavili. Ústní jednání tak proběhlo v jejich nepřítomnosti. O jednání byl pořízen protokol. Městský úřad Židlochovice vydal dne 15. 10. 2015 prvostupňové rozhodnutí, v němž byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora citovaných přestupků. Proti rozhodnutí žalobce podal dne 2. 11. 2015 odvolání bez elektronického podpisu, které opětovně správnímu orgánu doručil dne 9. 11. 2015 s elektronickým podpisem. Jelikož odvolání nemělo náležitosti podle § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 SŘ, byli žalobce i jeho zmocněnec vyzváni, aby odvolání doplnili. Na výzvu správního orgánu však bylo reagováno opět blanketním odvoláním ze dne 9. 11. 2015 (již s elektronickým podpisem), v němž žalobce mj. požádal o zaslání správního spisu. Nato prvostupňový správní orgán reagoval usnesením s poučením o tom, že žalobce má právo dostavit se na úřad a nahlížet do spisu a činit si z něj výpisy, opisy či kopie. Vzhledem k nedoplnění odvolání ani na výzvu správního orgánu, přezkoumal žalovaný napadené prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu a vydal následně rozhodnutí o odvolání, které je nyní přezkoumáváno soudem na podkladě podané žaloby.

46. Přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II silničního zákona.
47. Podle § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
48. Podle § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. platí, že jsou-li na vozidle závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, nesmí být vozidlo užito v provozu na pozemních komunikacích, s výjimkou nouzového dojetí.
49. Podle § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 vyhlášky č. 341/2014 Sb. je závadou podle odst. 1 spočívající v osvětlení vozidla vždy situace, jsou-li dodatečně namontovány nebo upraveny svítidly svítící dopředu nepřerušovaně světlem jiné barvy než bílé, kromě předních svítidel do mlhy žluté barvy, a dozadu nepřerušovaně svítící světlem jiné barvy než červené.
50. Podle § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb. je závadou podle odst. 1 na výfukovém potrubí vždy netěsnost nebo neúplnost výfukového potrubí nebo zjevný zásah do tohoto potrubí mající vliv na vnější hluk vozidla.
51. Aby bylo možné uznat žalobce vinným z přestupku, muselo být v řízení prokázáno, že jako řidič užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tyto skutečnosti byly ve správním řízení prokázány a ve shodě se správními orgány má soud na základě podkladů obsažených ve správním spise za to, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu shora citovaného přestupku.
52. V řízení bylo bezpečně zjištěno, že žalobce jako řidič vozidla RZ: ..... byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, které při této kontrole předložil svůj řidičský průkaz i občanský průkaz. Totožnost žalobce coby řidiče vozidla tedy byla bezpečně zjištěna.
53. K naplnění skutkové podstaty shora citovaného přestupku došlo jednáním žalobce, a to tím, že v provozu na pozemních komunikacích užil a řídil vozidlo, které nesplňovalo

technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Skutečnost, že předmětné vozidlo nesplňovalo technické podmínky, byla jednoznačně prokázána podklady založenými ve správním spise, které zasahující policisté pořídili při kontrole řidiče. Jedná se především o fotodokumentaci a videozáznam vozidla., které Policie ČR pořídila při silniční kontrole v místě spáchání přestupků. Fotodokumentace i videozáznam vozidla jsou součástí správního spisu a jsou uloženy na CD nosiči. Je z nich zcela zřejmá nedovolená úprava předních i zadních světel vozidla a rovněž nedostatky výfukového potrubí. Přední svítilny svítící dopředu byly zcela zjevně upraveny na svícení jiné než bílé originální barvy (jako modré až zelené), stejně tak zadní svítilny svítící dozadu byly upraveny a značně zatmaveny a svítící světlem jiné než červené barvy (temně červené až černé). Z fotodokumentace podle soudu dále vyplývá, že s těmito svítilnami a především barvou vyzařovaného světla jsou v ostrém kontrastu naopak světla kolem jedoucích aut, včetně barvy jejich svícení, která byla během předmětné silniční kontroly na fotodokumentaci rovněž zachycena (v odpoledních hodinách). Kolem jedoucí vozidla zřetelně a jasně bíle svítily, na rozdíl od zabarvených, nezřetelných a potemnělých svítlen žalobce. Z fotodokumentace a především z videozáznamu celého podvozku vozidla (zabíráno dlouze v detailech) je pak zřejmá neúplnost výfukového potrubí, kdy zásahem do tohoto výfukového potrubí byl odstraněn tlumič hluku. Na záznamu podvozku je rovněž přiloženo osvědčení o registraci vozidla s uvedením registrační značky vozidla a jména a příjmení žalobce.

54. Shora popsané závady zjištěné na vozidle, které žalobce užil v provozu na pozemních komunikacích (tedy závady v osvětlení a na výfukovém potrubí vozidla) zcela odpovídají závadám, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb., kdy takové vozidlo nesmí být užito v provozu na pozemních komunikacích. Žalobce přesto takové vozidlo v provozu na pozemních komunikacích užil, přičemž byl kontrolován jako řidič tohoto vozidla policejní hlídkou na silnici II/425 v obci Vojkovice. Podle § 40 odst. 2 vyhlášky č. 341/2014 Sb. jsou závadou, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, vždy závady v osvětlení vozidla (posuzovaná situace odpovídá bodu 4 citovaného ustanovení, neboť v případě řidičem užitého vozidla byly upraveny svítilny svítící dopředu světlem jiné barvy než bílé a rovněž dozadu světlem jiné barvy než červené) a závady na výfukovém potrubí vozidla (v posuzovaném případě se jednalo o neúplnost tohoto výfukového potrubí, neboť zásahem do tohoto potrubí byl odstraněn tlumič na výfukovém potrubí). Zjištěné závady na vozidle jednoznačně prokazují podklady založené ve správním spise. Žalobce tyto podklady ani závěry z nich učiněné ve správním řízení nijak nerozporoval. Z uvedeného rozsahu nezjistil ani krajský soud žádná pochybení, která by mohla být důvodem pro zrušení správních rozhodnutí. Žalobce svým jednáním tedy porušil povinnost uloženou mu v § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona a svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Ostatním znakům přestupku, především zavinění se bude krajský soud věnovat v další části rozsudku v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek.
55. Za shora uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1.500 Kč, tedy pokuta při samé spodní hranici zákonného rozmezí, neboť za uvedené jednání se podle § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Ve věci bylo především zohledněno jako polehčující to, že šlo o ojedinělé protiprávní jednání žalobce v provozu na

pozemních komunikacích, neboť tento nemá v evidenční kartě řidiče žádný záznam za přestupek, a současně nebylo zjištěno, že by žalobce svým jednáním někoho bezprostředně ohrozil.

56. Soud bude dále vypořádávat žalobní námitky. Rozhodně nesouhlasí s názorem žalobce v tom, že pokud došlo k zatmavení světil, došlo tímto pouze ke snížení svítivosti, čímž nedochází ke změně barvy světla. Podklady ve správním spise (fotodokumentace a videozáznam vozidla) bylo jednoznačně prokázáno, že přední i zadní světla vozidla byla upravena na svícení jiné než požadované barvy, vpředu je požadována originální bílá jasná barva, a vzadu je požadována originální jasně červená barva. Z fotodokumentace založené ve správním spise vyplývá, že u předních světel vozidla šlo o zabarvení do modra až zelena, u zadních světel se jednalo o zabarvení do temně červeno-hněda až černá. V každém případě šlo o významnou odchylku od vyhláškou požadované barvy světel. Barva světilny udává tón samotnému vyzařovanému světlu. Žalobci nebylo v napadených rozhodnutích vytýkáno, že došlo k zatmavení světel, ale v souladu s vyhláškou č. 341/2014 Sb. to, že došlo k neoprávněnému zásahu do osvětlení vozidla tak, že světilny svítící dopředu i dozadu svítí světlem jiné barvy, než je vyhláškou požadováno (dopředu jasné bílé barvy, dozadu červené barvy). Podle názoru soudu však musí dojít použitím fólie na zatmavení světel zcela jednoznačně ke změně zabarvení osvětlení vozidla. Například „černé světlo“ nevydává téměř žádné světlo. Viditelnost takového vozidla pro ostatní účastníky silničního provozu je zcela nemožná, zvláště v noci nebo při nepříznivých podmínkách v zimě. Takové nevhodné osvětlení vozidla v provozu na pozemních komunikacích zcela postrádá smysl. Hrozí zde nebezpečí přehlédnutí uvedeného vozidla a srážky s ním. Tmavé a tlumené světlo lze špatně vnímat. Žádoucí je naopak aby vozidlo bylo nepřehlédnutelné a jasně vidět. Podstatou požadavků § 40 vyhlášky č. 341/2014 Sb. je maximální viditelnost vozidel na pozemních komunikacích, a tedy i svítivost jejich světil, nikoliv tlumení jejich osvětlení zabarvováním a zatmavováním. Takové vozidlo s nedostatečným a především vyhláškou neodpovídajícím osvětlením nemůže být užito v provozu na pozemních komunikacích. Žalobcem použité vozidlo v provozu na pozemních komunikacích díky použití zatmavovací fólie na světla svítilo odlišně, na místo vyhláškou požadovaného bílého světla vpředu a červeného světla vzadu (míněno jasné bílého světla a jasně červeného světla). Změna barvy podle soudu vzniká právě zatmavením, zvláště při použití fólie s modrým či zeleným tónem.
57. V bodě 7 žaloby sám žalobce přiznal, že prvostupňový správní orgán mu zcela v souladu s právní úpravou vytýkal, že „byly upraveny přední světlomety na svícení jiné než bílé originální barvy“ a dále, že „u zadních světel bylo provedeno zatmavení do černé barvy, což mělo vliv na intenzitu svícení a taktéž na barvu“. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány kvalifikovaly pochybení žalobce zcela v souladu s právními předpisy, konkrétně s vyhláškou č. 341/2014 Sb.
58. V této souvislosti žalobce uvedl řadu dalších spekulací ohledně použití fólie a změny barvy světla, které však krajský soud zcela odmítá. V bodě 9 žaloby dokonce uvedl, že nalepená fólie typu „chameleon“ má skutečně vliv na zabarvení světlometů, podle něj však nemění barvu světla. V tomto směru krajský soud odkazuje na shora provedený výklad a s názorem žalobce se neztotožňuje. Změna barvy osvětlení vozidla žalobce přiměla hlídku Policie ČR zastavit řidiče a zkontrolovat jeho vozidlo. Z podkladů založených ve správním

spise je zřejmé, že změna barvy vyzařovaného světla (vpředu i vzadu) byla snadno pozorovatelná pouhým okem a zřejmá i laikům. Takové vozidlo zcela jistě ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Z uvedených důvodů nebylo třeba provádět důkaz znaleckým posudkem, zda použitá fólie měnila barvu vyzařovaného světla u předmětného vozidla. Z logiky věci použití zatmavovací fólie na světla bude barvu vyzařovaného světla tlumit, nikoliv zesvětlovat a projasňovat, přitom světlo zabarví do tónu, jaký fólie sama má. Policisté konají desítky kontrol vozidel týdně, snadno rozpoznají nevhodnou barevnost osvětlení vozidel. Svá zjištění zasahující policisté z kontroly předmětného vozidla sepsali do úředního záznamu, jenž podrobně popisuje průběh kontroly a zjištěné závady na vozidle, která pak korespondují s oznámením o přestupku. Žalobce se na místě odmítl k věci vyjádřit. O zjištěných závadách pořídili zasahující policisté také fotodokumentaci a videozáznam, které zcela korespondují s jejich popisem zjištěných závad. Výslech zasahujících policistů považoval krajský soud, jak již bylo shora uvedeno, za nadbytečný, a to nejen proto, že jednání žalobce bylo dostatečně prokázáno již podklady založenými ve správním spise, ale i vzhledem k velkému časovému odstupu od proběhlé kontroly vozidla. Dnes by těžko mohly výpovědi policistů více objasnit okolnosti jednání žalobce a závad na vozidle, neboť s delším časovým odstupem by si tito policisté těžko mohli pamatovat více detailů, než v době kontroly předmětného vozidla. Žalobce mohl své domněnky konfrontovat s policisty již ve správním řízení, kde mohl navrhnout jejich výslech, avšak neučinil tak, k ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil a k věci se po celou dobu nijak nevyjádřil.

59. Policisty je třeba obecně považovat za nestranné svědky, kteří při provedení silniční kontroly a v následném řízení vystupují jako úřední osoby, které nemají zájem na výsledku řízení. To jistě nevylučuje situace, kdy jsou policisté na věci osobně či jinak zainteresováni, pročez je důvod pochybovat o jejich nestrannosti. V nyní projednávané věci však žalobce neuvedl žádné důvody, proč by byli zasahující policisté motivováni k tomu, aby zjistili a zdokumentovali závady vozidla zcela účelově a v rozporu s realitou.
60. Podstatou právní úpravy závad na vozidle, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a pro které nesmí být vozidlo užito v tomto provozu, je zajistit bezpečnost na silnicích. Žalobce se však snaží účelovým vyzobáváním některých slov, které byly správními orgány užity při skutkové a právní kvalifikaci jednání žalobce, zpochybnit tyto závěry správních orgánů s cílem vyvinut se. Smyslem řádně osvětleného vozidla (tedy v souladu s vyhláškou č. 341/2014 Sb.) je tedy jasné a nepřehlédnutelné osvětlení vozidla. Toto požadované osvětlení však bylo v případě žalobce pozměněno použitím předmětné zatmavovací fólie tak, že bylo osvětlení potlačeno a barevně změněno. Neodpovídá proto záměru zákonodárce, který shora uvedenou právní úpravou dbá o ochranu všech účastníků silničního provozu.
61. Použití speciálního přístroje pro měření barvy světla (žalobce zmínil kolorimetr) nebylo v posuzovaném případě nutné, neboť i z fotodokumentace vyplývá, že změna zabarvení byla zřetelná pouhým okem, tedy že svítlny předmětného vozidla vyzařují barvu odlišnou od barvy požadované vyhláškou č. 341/2014 Sb. Jednalo se o barvu zelenomodrou (kvůli nalepené nazelenalé fólii – dle tvrzení samotného žalobce), na rozdíl od požadované originální jasné bílé, barevně netlumené. U zadních svítilen šlo o červeno-hnědý až černý tón. Fólie tedy měly vliv na barvu vyzařovaného světla v rozporu s požadavky uvedenými

ve vyhlášce č. 341/2014 Sb. Žalobce sám v bodě 9 žaloby přiznává zelenou barvu fólie, která byla nalepena na předních svítlících. Logicky tedy bude přes tuto fólii vyzařovat jiná barva světla než původní originální bílá. Soud je toho názoru, že takový vůz není dobře osvětlen (v rozporu s požadavky vyhlášky č. 341/2014 Sb.) a vzniká tak ohrožení pro všechny účastníky provozu na komunikacích. Tato nedostatečnost či odlišnost v osvětlení je skutečně vidět pouhým okem. Žalobce mohl uvedené rozporovat již ve správním řízení, ale neučinil tak. Odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2014, č. j. 2 As 64/2013-20, soud nepovažuje v nyní projednávané věci za příkladný, neboť v poukazované věci šlo o procentuální hodnotu propustnosti světla u autoskel. Pokud žalobce ještě poukazoval na pasáž v uvedeném rozsudku NSS týkající se zkreslení úsudku svědka kvůli momentálním světelným podmínkám, pak ani tato situace neodpovídá nyní posuzovanému případu, neboť vozidlo žalobce bylo kontrolováno během dne. Přesto bylo nevhodné osvětlení vozidla snadno rozpoznatelné. Ve zhoršených světelných podmínkách, např. večer, by byla tato odlišnost ještě významnější.

62. Žalobce dále namítal, že úvahy co do porušení § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb. se mýlí se skutečným obsahem tohoto ustanovení, neboť prvostupňový správní orgán vzal za zjištěné, že „na výfuku chybí jeho rozšířená část – tlumič, tedy byl proveden zásah, co může ovlivnit funkci a bezpečnost“. S uvedeným tvrzením se krajský soud nemůže ztotožnit, neboť prvostupňový správní orgán vzal zcela v souladu s dikcí § 40 odst. 2 písm. c) cit. vyhlášky za prokázané, že na výfukovém potrubí předmětného vozidla byla zjištěna neúplnost tohoto výfukového potrubí (viz výrok prvostupňového správního rozhodnutí), přičemž k této neúplnosti (která je zcela v souladu s citovaným ustanovením vyhlášky) došlo zásahem do výfukového potrubí, kdy byl odstraněn tlumič hluku vozidla. Je obecně známé, že ve výfukovém potrubí vozidla se nachází tlumič hluku vozidla. Z pořízené fotodokumentace a videozáznamu celého podvozku předmětného vozidla však vyplývá, že vozidlo mělo tlumič hluku vozidla odstraněn, resp. se ve výfukovém systému nenacházel, protože toto výfukové potrubí nebylo úplné. Vlastní zjištění správního orgánu tkvělo v zjištění neúplnosti výfukového potrubí. Tato vznikla právě zásahem do potrubí, kdy byl tlumič hluku odstraněn. Na uvedeném zjištění správních orgánů neshledává krajský soud nic závadného. Jelikož tlumič výfukového potrubí musel být v původní výbavě vozidla, následné zjištění, že se tlumič hluku vozidla v potrubí nenachází, jasně směřovalo k tomu, že výfukové potrubí je neúplné. Zjištění této neúplnosti výfukového potrubí vozidla, jenž byla doložena videozáznamem a fotografií, zcela postačuje k naplnění dikce § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb. (dikci ustanovení lze naplnit buď netěsností, nebo neúplností potrubí anebo zjevným zásahem do potrubí, majícím vliv na vnější hluk vozidla). Za tohoto skutkového stavu nebylo již nutné zkoumat ovlivnění funkce výfukového potrubí nebo vliv na vnější hluk vozidla. Z logiky věci však neexistence tlumiče hluku na výfukovém potrubí musela ovlivňovat nejen jeho funkci, ale především hluk potrubí. To však nebylo předmětem dokazování, přičemž plně postačovalo zjištění policistů, že výfukové potrubí předmětného vozidla bylo neúplné (byl z něj odstraněn tlumič hluku vozidla). Úvahy správních orgánů byly úplné a nedošlo k nepřezkoumatelnosti napadených správních rozhodnutí, protože i odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2013, sp. zn. 30 Cdo 1277/2013, nebyl případný.
63. K námitkám žalobce soud dále uvádí, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí je zjevné, že žalobce byl uznán vinným z užití vozidla, které mělo neúplné výfukové

potrubí. Tento výrok je dostatečně jasný, přitom z odůvodnění pak vyplývá, jak k této neúplnosti došlo. Neúplnost výfukového potrubí vozidla byla způsobena zásahem do něj tím, že z něj byl odstraněn tlumič hluku vozidla (zjevně patrné z fotodokumentace a videozáznamu pořízeného Policií ČR při kontrole vozidla). K neúplnosti výfukového systému v daném případě nemohlo dojít bez nějakého zásahu, proto provedení „zásahu do potrubí“ správní orgány zmínily. Nebylo však nutné šetřit, kdo takový zásah provedl, pro porušení cit. vyhlášky plně postačovalo zjištění o neúplnosti potrubí, jak bylo výše uvedeno. Vozidlo bylo autorizovaným výrobcem schváleno pro provoz na pozemních komunikacích a muselo nutně mít veškerou povinnou výbavu. Konečně ani žalobce jakkoliv nezpochybňoval zjištění Policie ČR, že se tlumič hluku na výfukovém potrubí vozidla v době jeho kontroly nenachází.

1. Žalobce se dále pustil v bodě 26 žaloby do rozboru výroku prvostupňového správního rozhodnutí, a to do té části, kde bylo uvedeno, že „Při kontrole bylo zjištěno, že na vozidle byly z nedbalosti provedeny neoprávněné technické úpravy, čímž se stalo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích.“ Žalobce z toho dovozoval, že pokud správní orgán vzal za zjištěné, že vozidlo užitá žalobcem bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pak šlo o případy uvedené v § 37 zákona č. 56/2001 Sb., když jediným možným důvodem byl důvod uvedený v § 37 písm. a) cit. zák., podle něhož takto technicky nezpůsobilé vozidlo pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. K tomu však soud uvádí, že takový případ v nyní posuzované věci nebyl řešen (ku prospěchu žalobce). Žalobce zcela zbytečně konstruuje ve svůj neprospěch zcela jinou skutkovou podstatu přestupku. Zcela zbytečně se žalobce podívoval nad tím, proč nebyl stíhán za daleko přísnější přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona, když jeho vozidlo podle jeho názoru bezprostředně ohrožovalo bezpečnost na pozemních komunikacích, a proč byl stíhán pouze za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona. Takto přísně správní orgány jednání žalobce nekvalifikovaly, a to v souladu s právními předpisy a jejich výkladem, protože uvedené ustanovení dopadá na jiné případy. V této souvislosti lze poukázat např. na závěr odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, v němž bylo mj. uvedeno, že nebylo také zjištěno, že by obviněný (žalobce) svým jednáním někoho „bezprostředně“ ohrozil.
2. Závady na vozidle uvedené v § 40 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 341/2014 Sb., mohou ohrozit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, avšak nejde o „bezprostřední ohrožení“ bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, které vyplývá z žalobcem poukazované právní kvalifikace dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona. Ta nebyla zcela po právu v posuzované věci aplikována. Podle posledně citovaného ustanovení totiž hrozí řidičům v případě naplnění této skutkové podstaty pokuta od 5.000 Kč až do 10.000 Kč, včetně uložení zákazu činnosti od 6 měsíců až na 1 rok (nezpůsobilost vozidla k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje účastníky provozu). Avšak takové bezprostřední ohrožení, které má na mysli posledně citované ustanovení, v posuzovaném případě nehrozilo, resp. nebylo zjištěno, proto uvedené jednání žalobce takto nebylo posouzeno. Jednání žalobce bylo kvalifikováno podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona, podle něhož žalobci hrozila pouze pokuta od 1.500 až do 2.500 Kč [jiným jednáním, než pod písm. a) až j) nesplní či poruší povinnosti řidiče]. Z uvedeného je jasné patrné, že na základě správných skutkových

zjištění bylo hodnoceno jednání žalobce podle mírnější právní kvalifikace (pro žalobce příznivější), a to zcela správně a v souladu se skutkovými zjištěními.

3. Je-li vozidlo špatně osvětleno, resp. v rozporu s vyhláškou č. 341/2014 Sb., není logicky technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, přičemž tyto závady podle vyhlášky č. 341/2014 Sb. vždy ohrožují bezpečnost tohoto provozu a takové vozidlo v tomto provozu na pozemních komunikacích nesmí být užito. Z právní úpravy provedené v § 40 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 341/2014 Sb. vyplývá, že vedle zde citovaných závad mohou existovat i další závady, které mohou ohrožovat bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Podle § 40 odst. 3 cit. vyhlášky pak platí, že jsou-li na vozidle závady související s brzdovým systémem, jedná se vždy o závadu, která bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích (o takovou situaci se však v nyní posuzované věci nejednalo, v tom spočívá uvedený rozdíl). V posuzované věci šlo o závady spočívající v osvětlení vozidla a na výfukovém potrubí, pročez šlo o závady, které podle § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, avšak nezpůsobují bezprostřední ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jak je to uvedeno např. v § 40 odst. 3 cit. vyhlášky. V této souvislosti se nelze ztotožnit s názorem žalobce, že mohou existovat i takové technické podmínky vozidla, které neohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 40 odst. 1 vyhlášky č. 341/2014 Sb. Pokud vozidlo nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tak v podstatě vždy ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, jinak by tyto situace a závady právní předpisy neupravovaly. Zákonodárce by neupravoval technické podmínky vozidla, které může být užito v zájmu bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jako „nezbytnou“ povinnost řidiče. Řidič má povinnost znát technický stav vozidla a užít v provozu na pozemních komunikacích pouze takové vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem a nemá závady, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Pokud by pak žalobce měl na mysli zcela jiné odlišnosti či vady na vozidle, které nebyly předmětem projednávání této věci, pak by šlo o zcela akademickou debatu, k níž soudní řízení neslouží. Nebylo třeba se dále zabývat ani právní kvalifikací dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 3 silničního zákona, na kterou poukazoval žalobce, a která zcela po právu nebyla v dané věci použita, neboť nebylo zjištěno bezprostřední ohrožení bezpečnosti provozu. Z tohoto důvodu nebyly správní rozhodnutí zatíženy nepřezkoumatelností, když v žádném případě z použitých právních závěrů nevyplývaly jakékoliv indicie o jiné možné právní kvalifikaci jednání žalobce. Nešlo o jakýkoliv projev libovůle, a to i v tom případě, že správní orgán poukázal na to, že zejména osvětlení vozidla je jedním z hlavních technických zabezpečení pro zajištění maximální vzájemné viditelnosti, a tedy zajištění bezpečnosti účastníků silničního provozu. Lze však důvodně považovat závadu v osvětlení za závažnou, která ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, v posuzované věci však nikoliv bezprostředně ohrožujících tento provoz.
4. Žalobce dále vytkl správní orgánům, že nedostály zákonným požadavkům, nezjistí-li v jaké konkrétní míře nedbalosti měl žalobce přestupek spáchat, pročez napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

5. Námitce nerozlišování vědomé či nevědomé nedbalosti nemůže krajský soud přisvědčit. Podle § 3 zákona o přestupcích postačí k odpovědnosti za přestupek zavinění z nedbalosti. Dle § 4 odst. 1 zákona o přestupcích je rozlišována nedbalost vědomá a nevědomá. Z výše uvedeného vyplývá, že zákon o přestupcích vyžaduje k odpovědnosti za přestupek pouze nedbalostní zavinění, nikoliv však další upřesňování této nedbalosti. Neuvedení konkrétní formy nedbalosti soud nepovažuje za pochybení, neboť není obligatorní náležitostí rozhodnutí, přičemž takový závěr je i v souladu s judikaturou NSS.
6. Žalobce v kontrastu s výše uvedenou námitkou v bodě 41 žaloby dokonce uvedl, že je pravdou, že správní orgán (prvostupňový správní orgán) v odůvodnění uvedl, že „obviněný nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl.“ Tímto žalobce přiznal, že se z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí jednoznačně dozvěděl o zjištěních správního orgánu, a to, že žalobce vinil ze zavinění přestupků ve formě nevědomé nedbalosti, když text zcela odpovídá dikci uvedené v § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Mimo poukazu na toto přiznání žalobce dále krajský soud uvádí, že z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí také vyplývá to, že prvostupňový správní orgán vysvětloval rozdíly mezi vědomou a nevědomou nedbalostí přímo použitím dikce uvedené k těmto nedbalostem v § 4 odst. 1 písm. a) a b) zákona o přestupcích, přičemž pro případ žalobce následně zopakoval dikci uvedenou v § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, která právě odpovídá nedbalosti nevědomé. Žalobci tedy muselo být zcela zřejmé, jak byla subjektivní stránka přestupku v jeho věci posouzena. Prvostupňový správní orgán tedy dostal zákonnému požadavku na vypořádání „zavinění“ tak, že šlo o zavinění z nedbalosti, přičemž nad rámec zákonných požadavků i upřesnil, že šlo o nedbalost nevědomou. Odůvodnění rozhodnutí bylo v tomto směru zcela srozumitelné, nikoliv nepřezkoumatelné, jak se snažil žalobce dovodit.
7. Žalobce dále namítal nedostatečnost úvah správního orgánu o zavinění v souvislosti s užitím motorového vozidla se závadou na výfukovém potrubí. Podle žalobce údajně správní orgán vycházel z toho, že žalobce věděl o tom, že na výfukovém potrubí chybí tlumič, resp. že právě žalobce tlumič odstranil. Podle žalobce však nic takového nebylo v řízení prokázáno, a dokonce ani zjišťováno. Z tohoto žalobce konstruoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť správní orgán podle něj opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované. Uvedeným konstrukcím však krajský soud nemohl přisvědčit.
8. Z obsahu odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí vyplývá, že správní orgán celé jednání žalobce posoudil jako zavinění z nedbalosti nevědomé podle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích. Dokonce v souladu s dikcí uvedeného ustanovení slovně vypsál, že obviněný nevěděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, ale vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl. Dále uvedl, že se stačilo pouze řádně seznámit s podmínkami a možnostmi technických úprav vozidla tak, aby byly splněny jeho technické podmínky k provozování na pozemních komunikacích. Tato doslovně uvedená argumentace správního orgánu v prvostupňovém správním rozhodnutí se zcela míjí s tvrzením žalobce v žalobě. Z rozhodnutí nevyplývá, zda žalobce skutečně věděl o tom, že na výfukovém potrubí chybí tlumič, avšak vzhledem k tomu, že je zletilý, svéprávný a je držitelem řidičského oprávnění (tj. složil řidičské zkoušky i ze

znalosti právních předpisů souvisejících s řízením motorového vozidla na pozemních komunikacích), takovou skutečnost měl vědět, resp. měl si před užitím vozidla ověřit jeho technický stav a současně platilo, že tuto skutečnost vědět mohl, neboť žádné okolnosti mu v tom nebránily. Rozhodně však v řízení nebylo zjišťováno, že právě žalobce tlumič z výfukového potrubí odstranil, a toto nebylo ani prokazováno, neboť to nebylo předmětem řízení. Současně však platí, že žalobce nikdy neúplnost výfukového potrubí a chybějící tlumič nerozporoval.

9. Pokud jde o zdůvodnění subjektivní stránky přestupku, pak krajský soud toto považuje za dostačující. Splněna byla současně i obligatorní náležitost rozhodnutí o přestupku, neboť byla řádně uvedena forma zavinění. Neuvedení konkrétní formy nedbalostního zavinění ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí nepředstavuje nezákonnost rozhodnutí, neboť rozlišování mezi nedbalostí vědomou či nevědomou není obligatorní náležitostí rozhodnutí o přestupku, jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37.
10. Žalobce dále rozporoval nesrozumitelnost výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Přestože obsahuje právní kvalifikaci jednotlivých nesplněných technických podmínek vozidla, není z něj podle žalobce zřejmé, který nedostatek technického stavu vozidla porušuje které právní ustanovení, protože správní orgán nejprve učinil výčet technických závad (závada v osvětlení vpředu a vzadu a neúplnost výfukového potrubí vozidla) a následně provedl výčet právních ustanovení, které měl žalobce užitím tohoto vozidla porušit [§ 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, § 40 odst. 2 písm. a) bod 4 a § 40 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb.].
11. Krajský soud nemůže přisvědčit shora uvedené žalobní námitce, neboť má i vzhledem k tomu, že žalobce je právní laik, za to, že celý výrok prvostupňového rozhodnutí o přestupku je řádně systematizován a je přehledný a srozumitelný, přičemž jsou v něm řádně uvedena veškerá aplikovaná ustanovení právních předpisů. S ohledem na argumentaci žalobce má krajský soud za to, že tímto zákon rozhodně porušen nebyl, přičemž postupem prvostupňového správního orgánu se výrok nestal nepřehledným a ani nepřezkoumatelným. Všemi technickými závadami na užitém vozidle žalobce porušil stejné ust. § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, které mu ukládá kromě povinností uvedených v § 4 silničního zákona také povinnost užít vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Posledně citované ustanovení je uvedeno ihned za skutkovou větou výroku a za ním následují 2 odkazy na ustanovení vyhlášky č. 341/2014 Sb., které specifikují technické závady vozidla v pořadí, jak jsou uvedeny v citované vyhlášce a jak byly rovněž specifikovány ve skutkové větě tohoto výroku. Obě technické závady vozidla na osvětlení a na výfukovém potrubí tedy nelze zaměnit. Jak již bylo shora uvedeno, je také zcela zřejmá právní kvalifikace jednání žalobce, jak v případě závady v osvětlení, tak i v případě neúplnosti výfukového potrubí. Výrok je tedy zcela zákonný, jasný, určitý a srozumitelný.
12. Pokud žalobce odkazoval na právní závěry vyslovené Krajským soudem v Ústí nad Labem, pobočka Liberec ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, které měly spočívat v tom, že sběrná skutková podstata v § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona odkazující na § 5 odst. 1 písm. a) cit. zák. obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo

splňující technické podmínky, protože součástí právní kvalifikace skutku musí být také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, jenž technické podmínky stanoví, pak krajský soud v nyní přezkoumávané věci konstatuje, že i tato podmínka byla splněna. V nyní posuzované věci správní orgány neaplikovaly pouze § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) silničního zákona, avšak v této souvislosti také upřesnily konkrétní závady na vozidle pomocí naplnění dikce zvláštního právního předpisu s porušením konkrétních technických podmínek, a to odkazy na § 40 odst. 1 a 2 písm. a) bod 4 a písm. c) vyhlášky č. 341/2014 Sb. Z výroku správního rozhodnutí jasně vyplývá, jakým jednáním bylo porušeno konkrétní ustanovení právních předpisů, včetně konkretizace technických závad na vozidle, které bylo užito v provozu na pozemních komunikacích [v rámci sběrné skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona].

13. Žalobce v replice v reakci na argumentaci žalovaného v písemném vyjádření uvedl, že nebyl ve správním řízení povinen se nijak hájit a nelze mu to klást k tíži. V tomto směru žalobce odkazoval také na rozhodnutí NSS ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47. V této souvislosti se nelze ztotožnit s právním názorem žalovaného, jenž argumentoval tím, že žalobce své námitky poprvé uplatnil až v žalobě, protože k nim nelze přihlížet, neboť soudní řízení nemá nahrazovat řízení před správními orgány. Krajský soud nepochybně, že o možnosti uplatnění některých námitek musel žalobce vědět již v průběhu správního řízení, protože jejich uplatnění až v rámci podání správní žaloby může svědčit o jejich účelovosti či nevěrohodnosti. Dle ustálené judikatury se v přestupkovém řízení však zásada koncentrace neuplatňuje a je zcela na obviněném z přestupku, jakou zvolí v řízení procesní strategii (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Obdobný závěr ve vztahu k uplatněným novým námitkám vyplývá rovněž z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, v němž byl vysloven právní názor, že: *„Žalobní tvrzení či důkazní návrhy krajský soud nemůže odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný z přestupku neuplatnil, ač tak dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích učinit mohl, v řízení před správními orgány. Krajský soud však na základě skutkového a právního stavu věci, který je dle § 75 odst. 2 s.ř.s. povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, může tato žalobní tvrzení shledat irelevantními nebo nevěrohodnými, a důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné (§ 52 odst. 1 s.ř.s.). Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.“*
14. Jako novum žalobce v replice uplatnil argumentaci, v souvislosti s přesvědčením o své nevině, že např. nevěděl, že mu upadl výfuk, avšak současně měl za to, že výfuk nedělal nepřiměřený hluk. K tomu soud uvádí, že soud se přestupkem i samotným zaviněním ve vztahu k neúplnosti výfukového systému zabýval detailně ve výkladu shora, a proto na výše uvedený výklad blíže odkazuje. Navíc teorie o náhodně upadeném výfuku se nově objevila až v replice žalobce ze dne 3. 10. 2016, což bylo učiněno až po dvouměsíční lhůtě k podání správní žaloby, v níž měly být žalobní body precizovány (§ 72 odst. 1 s.ř.s.). Přitom rozšiřovat žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Samotná žaloba byla podána v poslední den lhůty, tedy dne 15. 3. 2016 a její případné rozšiřování o další žalobní body po této lhůtě, např. v replice ze dne 3. 10. 2016 je opožděné, a proto nepřípustné.

15. K důkazu, jenž žalobce k replice připojil jako screenshot produktu fólie prodávané na e-shopu, kde fólie zakoupil, soud nejprve odkazuje na výklad provedený shora k provedenímu dokazování a závěrům učiněným ohledně navrhovaných důkazů. K uvedenému listinnému důkazu (výtisku z e-shopu) krajský soud uvádí, že z něj nelze dovozovat takové závěry, jak by si přál žalobce. Je zde pouze uvedeno, že jde o holografickou transparentní fólii na světla – chameleon o rozměru 30 cm x 1m za cenu 250 Kč včetně DPH s tím, že jde o samolepící 3D fólii na ochranu světel, přičemž fólie je navíc opatřena krycí fólií proti poškrábání při instalaci. Z uvedeného však nelze dovodit, že jde o fólii, která nijak neovlivní vyzařované světlomety, jak se snaží dovodit žalobce v replice. Toto nijak nemůže vyvrátit závěry správního orgánu na podkladě zjištění policistů při kontrole vozidla, přičemž tato zjištění jsou zcela markantní z pořízené fotodokumentace, která je součástí správního spisu. Pro policisty byla rozdílnost v zabarvení osvětlení předmětného vozidla na první pohled seznatelná. Žalobce sice dále argumentoval důvěrou v popis tohoto produktu, že jde o fólii plně transparentní, a proto plně použitelnou v provozu na pozemních komunikacích. Takové závěry však nelze seznat z předkládané listiny. Tyto závěry současně vyvrací žalovaný, který při jednání předložil rovněž výtisky obdobných produktů z e-shopu (viz výklad výše), z nichž jednoznačně vyplývá, že pomocí těchto transparentních fólií lze měnit zabarvení světlometů a dále i to, že fólie není schválena pro provoz na pozemních komunikacích. Lze se tak důvodně domnívat, že uvedené se týká i fólie, která byla použita na osvětlení kontrolovaného vozidla. Žalobce zjevně nepředložil kompletní popis svého produktu na e-shopu. Správnost popisu tohoto produktu, transparentnost fólie a povolení k užívání tohoto produktu v provozu na pozemních komunikacích nebyla prokázána.
16. Úkony policistů, jakož i nevědomou nedbalostí se krajský soud zabýval již ve výkladu výše (v rámci vypořádávání jednotlivých žalobních bodů), pročez těmito bodům se již znovu na podkladě repliky nevěnoval. Pro bližší vysvětlení odkazuje na výklad výše. Přesto však k otázce zavinění krajský soud ještě doplňuje (v souvislosti s tvrzením, že změna barvy osvětlení byla natolik nepatrná, že si ji žalobce nemohl povšimnout), že na vozidle, které je schválené z výroby originálním výrobcem, je logicky nevhodné cokoli upravovat či odstraňovat (lepít na světlomety tlumící fólie či odstraňovat z výfuku tlumiče hluku). Pokud tedy žalobce chtěl něco měnit či upravovat na vozidle, měl si osvěžit aktuální právní předpisy a zjistit v jakém rozsahu a za jakých podmínek je toto vůbec možné realizovat. Neznalost právních předpisů neomlouvá. Žalobce je dospělý a svéprávný člověk, navíc je držitelem řidičského oprávnění, tedy složil řidičské zkoušky, a proto musí vědět, jakými právními předpisy je provoz na pozemních komunikacích regulován.
17. Zcela nově žalobce namítal ve své replice ze dne 3. 10. 2016 (tedy opožděně, po uplynutí dvouměsíční lhůty k podání žaloby), že se správní orgán nezabýval každým přestupkem zvlášť, tedy zvlášť neúplností výfukového systému a zvlášť změnou zabarvení světel, a nesprávně tak posoudil věc jako jeden přestupek. Přitom dle žalobce šlo o souběh jednočinný, nestejnorodý a nikoliv o jeden přestupek.
18. Krajský soud se částečně ztotožňuje s názorem žalobce, že v případě porušení dvou povinností řidiče došlo v jednočinném souběhu ke spáchání dvou přestupků, byť v podobě naplnění stejné, tzv. zbytkové skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k)

silničního zákona. Toto pochybení správních orgánů však bylo žalobci ku prospěchu z hlediska výše přísnosti sankce, neboť nebyla v tomto důsledku při výměře sankce uplatněna zásada absorpce ve smyslu dnes již neplatného ust. § 12 odst. 2 zákona o přestupcích. Absorpční princip představuje uložení pokuty dle přísněji postižitelného přestupku, přičemž druhý spáchaný přestupek je okolností přitěžující, k níž je třeba vždy přihlídnout při ukládání výše pokuty. K uvedenému je vhodné doplnit, že prvostupňový správní orgán žalobci uložil pokutu na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby, přestože v rámci svých úvah jednoznačně reflektoval skutečnost, že svým jednáním porušil hned několik povinností řidiče, které vyplývají ze silničního zákona a vyhlášky č. 341/2014 Sb.

19. Není pravdou, že se správní orgán ve svých úvahách vyslovoval paušálně, např. v otázce zavinění. K tomu soud příkladmo odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3902/11, v němž se tento soud vyjadřoval k souhrnným zjištěním. Z tohoto nálezu vyplývá, že lze rozlišovat mezi důkazy, které stojí samostatně a je třeba je samostatně posuzovat, a mezi konkrétně vymezenými skupinami důkazů, u kterých lze provést společné hodnocení, neboť to umožňuje jejich charakter a kontext. Žalobce sice neupřesnil, v jakém rozsahu údajnou paušálnost úvah správního orgánu namítá, avšak obecně lze k tomu uvést, že v nyní posuzované věci byla posuzována určitá skupina důkazů, která byla spojena jediným místem, jediným časovým okamžikem a obdobným jednáním obviněného. Je proto třeba je vykládat v jejich společném kontextu. Obdobné zákonné povinnosti, jež byly žalobcem coby řidičem v daném případě ve stejném místě a čase porušeny, bylo rovněž možno z hlediska zavinění vykládat ve společném kontextu. Soud v postupu prvostupňového správního orgánu neshledal žádné pochybení, které by mělo zakládat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí a jímž by měl být žalobce zkrácen na svých právech.
20. Odkaz v replice na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41 A 58/2014-31, nebyl v dané věci přílehlavý (nejednalo se o jednočinný souběh).
21. Soud závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové správní rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k vydání rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, obě správní rozhodnutí jsou řádně odůvodněna v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

22. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo

na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. prosince 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.